

om den ny Ordning, som ikke bestomindre administrativt er bragt til Anvendelse.

Mindretallet (Scharling) skal overfor de to Rækker af Betragtninger, der foran ere fremsatte fra Flertallets Side, bemærke Følgende:

Flertallets første Indstilling hviler nærmest paa den Forudsætning, at der „maa antages at have været al rimelig Udsigt til i Efteraaret 1881 at faae tilveiebragt en grundlovmæssig Finantslov“, saafremt kun Regjeringen havde gjort Skridt til at faae en saadan istand, og det føler sig saa overbevist herom, at der efter dets Formening „neppe er Noget, der for Alvor kan drage i Tvivl, at det Forlig, som Regjeringen opnaaede i Mai 1882, det kunde den have faaet paa et hvilket som helst tidligere Tidspunkt“. Ja, Flertallet synes endog at mene, at det kunde være opnaaet allerede under Samlingen i August Maaned, dersom ikke Regjeringen havde undladt at „foranledige“ Fællesudvalg. Med Hensyn til dette sidste Punkt skal Mindretallet bemærke, at det aldeles ikke er Regjeringens Sag at „foranledige“ Udvalg nedfatte, og maa bestemt hævde, at Regjeringen ikke har den ringeste Myndighed i saa Henseende, men at det er hvert Things egen Sag at afgjøre, hvorvidt det finder Anledning til at nedfatte Udvalg i en Sag eller ei; det er da ogsaa en fast Praxis, at Regjeringen ganske overlader dette Spørgsmaal til Thingenes egen Afgjørelse uden at tage nogen som helst Del i de Forhandlinger, som føres derom, eller paa nogen Maade udtale sig om, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt eller ei at nedfatte Udvalg, og særlig med Hensyn til Fællesudvalg vil der neppe kunne paapeges et eneste Tilfælde, i hvilket Regjeringen har tilskyndet til Nedfattelse af et saadant Udvalg. Dersom der skulde være begaaet en Feil derved, at Fællesudvalg „end ikke forsøgtes“, da maatte Ansvarer herfor falde paa Thingene selv, og særlig paa det Thing, som undlod at begjære saadant Udvalg nedfat paa et Tidspunkt, da det var givet, at Udvalget

kun kunde komme til Existent, saafremt dette Thing fremsatte Forslag derom. Men efter Mindretallets Formening maa den Omstændighed, at der ikke i noget af Thingene fra noget eneste Medlem fremkom Forslag om at nedfatte et Fællesudvalg, siges at indeholde tilstrækkeligt Bevis for, at der i begge Thing herskede en grundfæstet Overbevisning om, at der ikke vilde kunne ventes noget Resultat af et Fællesudvalgs Forhandlinger — en Overbevisning, som da ogsaa var forklarlig nok efter Erfaringerne fra det sidste Fællesudvalg, der for kun saa Uger siden havde forhandlet ganske samme Sag, som derefter paany var bleven forhandlet fire Gange i hvert af Thingene, uden at der paa noget Punkt havde vist sig Tilværelighed hos nogen af Parterne til at forandre Standpunkt eller Opfattelse.

Naar Flertallet støtter sin Overbevisning om, at der i Efteraaret 1881 — og mulig for — kunde være opnaaet et Forlig om Stridspunkterne, derpaa — og anden Støtte for sin Overbevisning har det neppe —, at der senere i Mai 1882 opnaaedes Forlig, skal Mindretallet, uden at rejse Spørgsmaal om, hvorvidt en saadan Slutning er fuldt berettiget efter almindelige logiske Regler, foreløbig bemærke, at det ganske sikkert ikke gaar an at drage saadanne logiske Slutninger paa et Omraade, hvor almindelige Stemninger og personlige Indtryk gjøre sig i den Grad gjældende som paa det parlamentariske. Det vilde være let nok at paavise Exempler paa, at et Forslag, om hvis Vedtagelse der til et vist Tidspunkt end ikke har kunnet være Tale, efter længere eller kortere Tids Forløb er blevet vedtaget uden særlig Vanskelighed, uagtet der ikke i Mellemtiden var foregaaet nogen som helst Forandring i selve de paagjældende Forhold, som kunde motivere en forandret Holdning overfor Forslaget. Derfra, at det til et vist Tidspunkt har været muligt at opnaa Enighed om et Forslag, kan der derfor aldeles ikke med Sikkerhed drages den Slutning, at den samme Enighed vilde have været at opnaa paa et tidligere